

toho, komu platí, naplňuje pouze tehdy pojem nebezpečné pohrůžky ve smyslu § 99 tr. zák., pronesl-li ji pachatel v úmyslu, by ji posluchač nepřítomnému adresátovi vyřídil a tím ho ve strach a nepokoj uvedl, nebo, je-li si pachatel aspoň vědom toho, že se ohrožený o výhrůžce za všech okolností dozví. Aby tu bylo lze spatřovati ve sdělení stěžovatele objektivní skutkovou podstatu zločinu utržení na cti, pozůstávající v křivém vinění ze zločinu nebezpečného vyhrožování, nestačí tudíž zjištění soudu, že obžalovaný sdělil M-ovi, »že Oldřich K. pronesl k němu jakousi pohrůžku na M-a se vztahující« — vždyť takový projev sám o sobě může býti i zcela důvěrným sdělením — nýbrž bylo by tu třeba i dalšího zjištění, že sdělil obžalovaný, že se onen — scil. vymyšlený — projev K-ův stal v takové formě neb za takových okolností, jež jsou rozhodny pro jeho kvalifikaci jako nebezpečné vyhrůžky podle zásad shora vytýčených. Byť i nebylo lze přisvědčiti k dalšímu stížností projevenému názoru, že osvobozující výrok divisního soudu v Olomouci, týkající se křivého svědectví, obžalovaným v téže věci vydaného, jest na závadu odsuzujícímu výroku v trestní věci, o niž tu jde, poněvadž oba tyto soudy rozhodují zcela nezávisle každý zvlášť podle svého volného přesvědčení, bylo přece již z důvodů shora uvedených zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti, napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem ve smyslu § 209 tr. zák., zrušiti jako zmatečný a za podmínek § 5 novely k trestnímu řádu věc vrátiti soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení, tudíž mimo onu část rozsudku, podle níž byl skutečně sprostěn obžalovaný pro utržení na cti, spáchané křivým viněním ze zločinu podle § 85 a) tr. zák., znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3152.

Pod pojem »nedbalosti« (§ 431 tr. zák.) spadají nejen případy, kde si byl pachatel vědom neopatrnosti svého počínání, pokládal však za to, že z těch neb oněch příčin nedojde k ohrožení tělesné neporušenosti jiných, jemuž nechtěl, nýbrž i případy, ve kterých si pachatel neopatrnost svého počínání ani neuvědomil, neuváživ možnou kausalitu svého jednání (opomenutí) pro škodný výsledek buď vůbec, nebo ne dosti pečlivě.

Zavinění střelce na honě, střílel-li do zadu za střeleckou linii a poranil náhončího zvěř tam sbírajícího.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Zm I 4/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Chotěboři ze dne 12. května 1927, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek podle § 431 tr. zák. jakož i rozhodnutím krajského soudu jako soudu odvolacího v Kutné Hoře ze dne 15. července 1927, pokud jím byl tento rozsudek potvrzen, byl porušen zákon v ustanovení § 431 tr. zák.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Chotěboři ze dne 12. května 1927 byl obžalovaný podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro pře-stupek proti bezpečnosti života podle § 431 tr. zák., spáchaný tím, že dne 4. listopadu 1926 při honě u N., postupuje s ostatními střelci v řadě ku předu, vystřelil pojednou po zajíci, proběhnuvším linii střelců dozadu, při čemž poranil za linii střelců se nalézajícího Františka S-u, a že se tak dopustil jednání, o němž již podle přirozených jeho následků, které každý snadno poznati může, mohl poznati, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnost života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí, při čemž byl František S. poraněn. V průvodním řízení bylo v podstatě zjištěno toto: Svědek Jan M. přišel na příkaz hajného M-y do domu Františka S-y v P. a řekl tam, že jeden musí jíti na hon, načež otec Frntišek S. řekl, že jeden na hon půjde. To potvrzuje též svědek František S. Otec František S. poslal pak svého 13letého syna Františka S-u, jenž prokazuje, že se dne 4. listopadu 1926 hlásil u hajného M-y, jenž honce zároveň s D-em postavil do řady a řekl jim, jak mají choditi. Přišli do paseky, kde Františka S-u poslal jeden hajný pro zajíce dozadu asi 5—6 kroků, týž šel a zajíce vzal. V tom okamžiku proběhl jiný zajíc linii dozadu. Zatím co František S. dobíjel zajíce, jež sebral, vyšla rána a František S. pocítil bolest v obou nohách a padl k zemi. Na to přiběhl k němu hajný D. a obžalovaný W., ienž ho postřelil a jenž ve vzdálenosti asi 10 kroků chodil vedle S-y celé dopoledne. Na otázku, co se mu stalo, řekl S., že ho brní nohy, při čemž W. odpověděl, že střílel po zajíci, a že nevěděl, že tam někdo je. Podle svědectví Eugena J-a měl František S. od úderu broků viditelné znamení a místo kolem začervenale; jak se pak později zjistilo, byl František S. zasažen 4 broky, jež vnikly do pravé a levé nohy až blízko ke kosti. Stupeň poranění nebyl sice rozsudkem zjištěn, podle chorobopisu jde pravděpodobně o lehké poranění na těle. Rozsudkem okresního soudu v Chotěboři jest zjištěno, že na pasece byly stromky a keře 1 a 1/2 m i 2 m vysoké, takže jeden druhého ani neviděl, a že na místě byla též vysoká tráva. Dále bylo vzato za zjištěno, že obžalovaný střílel dozadu, kam zajíc řadou střelců proběhl, a že v blízkosti tam se nalézající František S. vykřikl a byl poraněn broky, takže souvislost mezi touto ranou a poraněním Františka S-y jest prokázána. Také obžalovaný doznal, že střílel po zajíci dozadu, nevěděl však, že jest tam někdo z náhončích, a že se mu tudíž následkem toho vina přičítati nemůže.

Soud v rozsudku uvádí, že, i když jest zjištěno, že skutečně obžalovaný střílel dozadu po zajíci, není tím prokázáno, že se tím dopustil jednání, kterým vydával Františka S-u v nebezpečí, ježto nebylo S-u pro houští a stromy viděti, že náhončí byli poučení, by postupovali v jedné řadě se střelci, by se zabránilo nehodám, když se střílí dopředu nebo dozadu, a dokládá, že se tu nejvýš může jednati o nebezpečí abstraktní, nikoliv však o nebezpečí konkrétní, že obžalovaný, ač věděl, že se tam někdo nalézá anebo mohl předpokládati, že někdo tam je — tam střílel, což jinak nebylo průvodním řízením prokázáno. Rozhodnutím krajského

soudu v Kutné Hoře jako soudu odvolacího ze dne 15. července 1927 byl rozsudek ten potvrzen.

Oněmi rozsudky, pokud jimi byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostěn, byl porušen zákon. Pod pojem nedbalosti spadají nejen případy, kde si byl pachatel vědom neopatrnosti svého počínání, pokládal však za to, že z těch neb oněch příčin nedojde k ohrožení tělesné neporušenosti jiných, jemuž nechtěl, nýbrž i případy, ve kterých si pachatel neopatrnost svého počínání ani neuvědomil, neuváživ možnou kausalitu svého jednání neb opomenutí pro škodný výsledek buď vůbec nebo ne dosti pečlivě. Nemůže proto vyvíňovati obžalovaného, že S-u pro houští a stromy nebylo viděti; právě naopak, poněvadž v místech byly keře, stromy a vysoká tráva, jež bránila rozhledu, neměl obžalovaný dozadu stříleti, neboť, bylo-li mu známo, že se střílí dopředu i dozadu, musel též předvídati, že střelená zvěř musí býti sbírána náhončími i vzadu za linií a měl proto jednak nestříleti v takové blízkosti za leč, jednak měl stříleti jen na místo úplně volné a nikoliv do křoví a trávy, kde mohl předvídati, že půjde někdo pro střelenou zvěř, zvláště když Eugen J. těsně před tím z leče zastřelil zajíce, a že náhončího, který pro zvěř půjde, může poranit. Nesprávně mluví rozsudek o abstraktním nebezpečí, vylučuje při tom nebezpečí konkrétní (správněji řečeno konkrétní ohrožení), neboť ze shora uvedených okolností jde jasně na jevo, že v souzeném případě jde o ohrožení konkrétní. Obžalovaného nemůže dále sprostiti zodpovědnosti ani ta okolnost, že náhončí byli poučeni, by postupovali v jedné řadě se střelci; nehledíc ani k tomu, že S. byl výstřelem obžalovaného zasažen v bezprostřední blízkosti linie střelců, což již samo o sobě působí ohrožení osob v linii jdoucích, nemohlo býti obžalovanému neznámo, jako shora uvedeno, že náhončí musili sbírat střelenou zvěř i vzadu za linií, a musil si proto uvědomiti, že některý z náhončích může za tím účelem býti za linií. Ostatně ani kdyby byl náhončí S., nedbaje poučení, meškal z jiného důvodu za linií, nemohlo by obžalovaného omlouvatí, že k výsledku přispěla spolu i nedbalost osob třetích nebo dokonce nedbalost poškozeného samého. Rozsudky dospěly k osvobozujícímu výroku následkem právně mylného výkladu ustanovení § 431 tr. zák. a bylo proto podle §§ 33, 292, 479 tr. ř. uznati právem, že oněmi rozsudky byl porušen zákon v ustanovení § 431 tr. zák.

Čís. 3153.

Ustanovení §§ 233 až 237 tr. ř. obmezují kárnou pravomoc předsedy a sborového soudu místně na jednací síň (místo soudního úkonu) a časově na dobu soudního projednávání; nespadají sem urážlivé výpady proti soudu (soudci), jichž se dopustí strana nebo její zástupce v písemném podání, nýbrž přichází tu v úvahu § 85 zák. o soudní organizaci ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. z.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Zm I 92/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: